

קדוהיל קדוהיל

גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניין הקהלת קהילות בשבת

יוצא-לאור על-ידי "ועד הקהלת קהילות" שעל-יד צעירי אגודת חב"ד העולמית

לעמוד בשורה הראשונה

חובת נשי ובנות החסידים יחיו לעמוד בשורה ראשונה בכל מפעל של חיזוק הדת והיהדות בכלל, ובפרט בענין טהרת המשפחה. ועליהם לארגן חברת בנות החסידים לחזק כל דרכי החסידים בעניני הדרכה וחינוך כמו שהיו בבתי החסידים מאז ומקדם.

(היום יום, כ"א שבט)

בזכות נשים צדקניות – נגאלנו וניגאל!

ועל ידי זה נעשה הענין דאתהפכא גם אצלו – שהענינים שהיו אצלו באופן של חלישות ("זקנים וזקנות"), נעשים בכל התוקף – "עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלים". ויש להוסיף, שבזה מרומזת גם עבודתן של נשי ישראל בדורנו זה – בדוגמת הנשים צדקניות שבאותו דור שבזכותן נגאלו ממצרים – שבסוף זמן הגלות נעשית אצלם ההנהגה ד"ישבו.. זקנים ברחובות ירושלים" בנוגע לעבודתן בהפצת היהדות, שמתוך הנהגה של צניעות בתכלית, מצד שלימות היראה ("ירושלים"), עוסקות גם הן בהפצת היהדות באופן של התיישבות ("ישבו") ובאופן של הרחבה ("רחובות"), ועל ידי זה ממהרים ומזרזים את קיום היעוד "עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלים" כפשוטו, כאשר יהיו "עולין לירושלים", ו"להר הבית", ויראו בפועל ובגלוי את מעלת הצמיחה כתוצאה מזה ש"ציון שדה תחרש", ואז יאמרו "אודך ה' כי אנפת בי", כיון ש"ניחמתנו.. ניחמתנו".

(הדרן על מסכת מכות – משיחות יו"ד שבט ה'תשכ"ה)

לחזק את ההקהלת קהילות

ומענין לענין – כאן המקום להזכיר עוד הפעם אודות ההשתדלות (כולל ומיוחד על ידי השלוחים) לחזק בכל מקום ומקום תקנת משה "להקהיל קהילות בכל שבת כו' ללמוד בהם תורה לרבים", ומה טוב – גם ללמוד בכל מקום, ענין פרשת השבוע (על כל פנים בקיצור בכמות), בכדי לחזק עוד יותר את אחדות כולם.

(ספר השליחות עמ' 109 – תרגום חפשי)

לזכות רי דוד ורעייתו ענת שיחיו חזן

ולזכות ילדיהם חיי מושקא המוריי, מנחם מענדל ישראל, שמחה שיינא,

לוי יצחק שלום, חנה נחמה דינה.

להצלחה בכל עניניהם בנשמינות וברוחניות. ושירונו מכל יוצאי חלציהם רוב נחת חסידו לנחת רוח וכרצון ב"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

Internet: <http://www.moshiach.net/blind> E-mail: HebrewCommittee@Juno.com

מרדכי היהודי התעסק ב"להקהיל קהילות"...

והתעוררות המסירות נפש שלהם היתה על ידי מרדכי היהודי, משה שבדורו, שהקהיל קהילות ברבים לחזק את אמונתם. (מתוך קונטרס פורים ה'תשמ"ט – מוגה)

ההוראה לנשי ישראל מפורים ופסח

בימים הבאים המקשרים פורים עם פסח, צריכה כל אשה ובת מישראל להתבונן בחלק החשוב שהי' לאשה בחגים אלה, ומה שיש ללמוד מזה.

חג הפורים, וכן חג הפסח, מחייבים את האשה היהודי' לשמור את המצוות המיוחדות הקשורות בחגים אלה (מגילה, הגדה וכו') משום שלאשה היהודי' היתה זכות מיוחדת וחלק בנסים שאירעו בימים ההם בזמן הזה. מגילת אסתר מספרת לנו בבהירות רבה כיצד סייעה אסתר להביא את הנס הגדול לכלל ישראל, ועל שמה נקראת התענית שלפני פורים והמגילה.

על הזכויות המיוחדות של נשי ישראל בקשר לפסח, זמן חרותנו, מסופר במפורט במדרש. בזמנים הקשים ההם של גלות מצרים היו אלה נשי ישראל אשר חיזקו את רוח בעליהן והחדירו בליבם בטחון. הן גידלו גם דורות של יהודים נאמנים, שזכו לקבל את התורה על הר סיני, ואת הנחלה הנצחית, ארצנו הקדושה תבנה ותכונן על ידי משיח צדקנו במהרה בימנו.

הדרכים, שעל ידיהן סייעו נשי ובנות ישראל להבאת הנסים הגדולים בשני החגים האמורים, היו שונות:

בזו של פסח היתה השפעת הנשים מופנית בעיקר לביתן, "כל כבודה בת מלך פנימה", על ידי צניעות וחיי משפחה.

בזו של פורים נדרש מהאשה היהודי', לפי הוראתם הברורה של גדולי התורה והיראה, לנצל במידה המירבית את מצבה וכל כח השפעתה לטובת העם, והיא עשתה זאת מתוך מסירות נפש בפועל בהפקירה את חייה למען קיום עמנו.

שני החגים – פורים ופסח – הם שני עדים נצחיים על מסירותה של האשה היהודי', הן בביתה והן בחוץ, כשהמצב דורש זאת, בלב ונפש לתורה ולמצוות, טהרת המשפחה, וחנוך כשר לילדיה – היסודות העיקריים של קיום וגאולת עמנו.

נשי ובנות ישראל! עשינה כדוגמת הנשים הצדקניות בכל הדורות, שכן עליכן מוטל ובידכן תלוי, במידה רבה, גורל עמנו. וכשמתמסרים באמת למילוי דבר ה', עוזר הוא, כמו שעזר לאסתר. כל הקשיים נעלמים והוא שולח את ברכתיו בבנים חיים ומזונות ברווח, ובכל טוב גשמי ורוחני.

(ממכתב י"ב אדר ה'תשי"ד – מגבעות אשורנו עמ' 164)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

לקהקדהיל קדהילות

רעיונות לפרשיות השבוע מתורתו של משיח, מעובד ומתורגם ללשון הקודש, על-מנת להקל על התמומים היוצאים להקהלת קהילות בשבת

יוצא-לאור על-ידי "ועד הקהלת קהילות" שעל-יד צעירי אגודת חב"ד העולמית

המראות שנתקדשו

א. פרשת השבוע מצווה על עשיית כיוור הנחושת, שבמימיו היו הכוהנים רוחצים את ידיהם ורגליהם לפני כניסתם למשכן. הכיוור נעשה מ"המראות הצובאות", מראות הנחושת ששימשו את הנשים בעת התקשטותן – ואותן נידבו למשכן.

ג. מבחינה זו היה לכיוור יתרון מיוחד. הוא, יותר מכל דבר אחר, סימל את הדרך שבה יורדת הקדושה העליונה ומתלבשת גם ברבדים התחתונים ביותר של המציאות – עד ה"מראות הצובאות", ה"עשויות ליצר הרע". על ידי עשיית הכיוור נתקדש גם הדבר הנחות הזה, ודרכו האיר האור האלוקי.

אם כן למה מאס משה ב"מראות הצובאות"? משום שהוא עמד בדרגה רוחנית גבוהה ביותר, עד שלגביו, גם החומרים הגשמיים הרגילים כבר היו נחותים דיים כדי שיושלם הייעוד של "דירה בתחתונים". הוא רצה להעלות למדרגה זו את עם ישראל כולו, ולכן הפריעו לו ה"מראות הצובאות", שלגביו היו נחותות מדי.

ד. אולם הקב"ה השיבו, שבמשכן חייב להיות גם הדבר הירוד ביותר, ש"עשוי ליצר הרע". ואדרבה: דווקא כאשר מביאים את הקדושה עד לדיוטא התחתונה ביותר, ועשים ממנה "דירה לו יתברך" – דבר זה חביב על הקב"ה "מן הכל".

זה מה שמלמדנו הכיוור: לא להרתע מפיתויי היצר הרע, וגם לא להתיאש בגין דברים שקרו בעבר. להיפך: כשם שעל ידי הכיוור "רחצו את ידיהם ורגליהם" – כך גם אנו, על ידי ש'נרחץ' מעלינו את כל הדברים הבלתי רצויים, עד שגם הם עצמם יתהפכו לקדושה – הרי זה חביב לפני הקב"ה עוד יותר מהעבודה שבתוך אהל מועד!

פרשה מהפכנית

פרשת "כי תשא" רומזת על הנשיאת ראש בכל בני ישראל בתכלית השלימות הנעשית על ידי משה רבינו ("ראש בני ישראל"), ממוצע המחבר "פנים בפנים דיבר הוי"י", ולא עוד, אלא, שהנשיאת-ראש כוללת גם כן את כל הענינים הבלתי רצויים שהיו בעבר, שמהפכים אותם לטוב וכו', כמודגש בכך שענין ה"כפרה" מוזכר בתחילת הפרשה כמה פעמים. וכמוכן גם כן מהמבואר לעיל, שפרשתינו כוללת את כל סדר החשתלשלות, התחלת כל הענינים – לוחות ראשונות, וסיום כל הענינים – לוחות אחרונות, כולל גם השברי לוחות שבינתיים, שענינם למעליותא הוא: מעלת עשיית התשובה.

(משיחת ש"פ כי-תשא ה'תשנ"ב -

בלתי מוגה)

מספר על כך המדרש: "ה' מאס משה בהן (במראות), מפני שעשוין ליצר הרע. אמר לו הקב"ה: קבל, כי אלה חביבין עלי מן הכל – שעל ידיהם העמידו הנשים צבאות רבות (ילדים רבים) במצרים".

ב. הכיוור, אף על פי שהוא "חלק בבנין הבית", נבדל מכלי המשכן האחרים. הוא עמד מחוץ למשכן, וגם הציווי עליו נאמר בנפרד מהכלים האחרים. תרומת ה"מראות" (עבור הכיוור) אף אינה נמנית בתוך נדבות המשכן שבפרשת פקודי. אף על פי כן היתה בו מעלה מיוחדת, ולכן התחבב על ה' "מן הכל".

מהי, באמת, מעלתו הגדולה של הכיוור? הדבר יובן לאור יעודו הפנימי של המשכן. על ידי הקמת המשכן התחדש דבר נפלא – "ושכנתי בתוכם": הקדושה העליונה שורה בתוך עולם החומר. בני ישראל לקחו חמרים גשמיים – זהב, כסף, נחושת – ומהם עשו משכן לה'. בכך באה לידי ביטוי תכלית הבריאה: "לעשות לו יתברך דירה בתחתונים" – שהקב"ה ישכון ויתגלה בעולם הזה – התחתון – הגשמי והנחות.